

Raad zegt leiding DWI de wacht aan

JASPER KARMAN

AMSTERDAM – Als de gemeentelijke Dienst Werk en Inkomen (DWI), niet snel orde op zaken stelt, moet de directie opstappen, vindt een deel van de gemeenteraad.

Dat bleek gisteren tijdens een raadsvergadering. Waarnemend wethouder Eric van der Burg kondigde extra maatregelen aan om de financiële wanorde bij de dienst aan te pakken.

De SP wil – als enige – dat er nu al koppen rollen. SP-raadslid Maureen van der Pligt: “Die directeur van DWI mag van mij op de schopstoel.”

De overige fracties zijn bereid om Van Es en waarnemend wethouder Eric van der Burg nog even het voordeel van de twijfel te geven, maar de hele raad is ontevreden.

CDA-raadslid Lex van Drooge: “Als de problemen niet voor de zomer zijn opgelost, moet ook wethouder André van Es haar conclusies trekken.” Zijn fractievoorzitter, Marijke Shahsavari: “Ik heb het vertrouwen nog niet opgezegd, maar het wankelt wel.”

“Als dit in een bedrijf was gebeurd, had de directie er niet meer gezeten,” zei VVD'er Marianne Poot. “Er is geen enkel besef van spoed. DWI wil tot eind 2013 de tijd nemen. Ik vind het al bizar dat het tot maart moet duren voor we meer weten, zoals we nu hebben geëist.”

Zelfs GroenLinks, de partij van Van Es, uitte stevige kritiek. “De wethouder heeft ingegrepen, maar achteraf vind ik dat er wel een tandje bij had gekund,” zei raadslid Jan Hoek. Ook hij vindt de verbeterplannen niet snel genoeg gaan. “Het is een complex probleem, dat regel je niet zomaar even, maar het moet voor de zomer klaar zijn.”

Van der Burg, die de portefeuille van Van Es waarneemt terwijl zij herstelt van een rugoperatie, kondigde maatregelen aan.

Zo zal wethouder Pieter Hilhorst van Financiën voortaan bij de vergaderingen over DWI zitten, en wordt het onderwerp elke zes weken besproken. Ook moet DWI elk kwartaal een rapportage laten zien en mogelijk zelfs om de vier maanden de boeken sluitend maken.

Emancipatie Homomoslim wil best uit de kast komen, maar niet thuis en zeker niet op de buis

Zij hebben niets aan Arie

Isjed Ijaz Hussain: ‘Ze proberen iedereen tevreden te houden, en dat breekt ze soms op.’

Biculturele homojongeren hebben het vaak dubbel moeilijk. Veilige Haven van het COC biedt hulp door ervaringsdeskundigen. ‘Wij emanciperen op onze eigen manier.’

HISKE VERSPRILLE

Arie Boomsma wil hen in zijn programma. Laatst was hij speciaal naar een feest getogen om daar jonge allochtone homoseksuelen te zoeken die in *Uit de kast* aan hun familie willen vertellen dat ze verliefd worden op mensen van hetzelfde geslacht. Isjed Ijaz Hussain, coördinator van het hulpproject Veilige Haven van het COC, schudt lachend zijn hoofd: “Zonder resultaat natuurlijk.”

Is het een typisch Hollands idee dat het het allerbeste is als jonge homo je ouders tijdens de stampot te vertellen dat je op mannen valt? En dat ook nog onder het toezicht van heel

‘Ik voelde me alsof ik de enige lesbische moslima op aarde was’

televisiekijkend Nederland? Hussain: “Het is een leuk programma, maar voor heel veel van onze cliënten is dat echt een onmogelijkheid. Het grootste deel besluit niet bij zijn ouders uit de kast te komen, en al helemaal niet op tv.”

Er zijn waarschijnlijk ruim 3400 jonge, biculturele homoseksuelen in Amsterdam. Veilige Haven begeleidt jaarlijks ongeveer honderd van deze jongeren, en dat aantal groeit.

Hussain: “Veel jongens en meiden die binnenkomen, hebben hun geartheid zelf inmiddels geaccepteerd. Maar bijna allemaal hebben ze te maken met een zeer afwijzende houding in de eigen directe leefomgeving, vooral van hun familie. Ze willen vaak heus wel een coming-out, maar zijn heel bang door hun familie te worden afgewezen of verstoten. Dat is een realistische angst. Ze leiden liever een dubbelleven dan dat ze

Boomsma

hun familie schaden of zelfs helemaal verliezen. Ze proberen iedereen tevreden te houden, en dat breekt ze soms op.”

Sara (20) kwam via een vriendin bij Veilige Haven terecht. Haar familie weet niet dat ze op vrouwen valt, daarom wil ze niet met haar echte naam of foto in de krant.

“Het ging niet goed met mij toen ik hier voor het eerst kwam, ik voelde me alsof ik de enige lesbische moslima op aarde was,” zegt ze.

“Mijn thuissituatie is sowieso niet ideaal, mijn homoseksualiteit maakte het allemaal nog moeilijker. In de Afghaanse cultuur ben je altijd, wat je ook doet, deel van je familie. Je bent een ‘jullie’ en een ‘wij’, geen individu, en je eer is ontzettend belangrijk. Andere homo’s en lesbiennes die ik kende, konden gewoon terecht bij hun familie. Ik was eenzaam en depressief. Mijn eerste gesprek met Isjed was een bevrijding, ik heb tranen met tuiten gehuild. Het was zo fijn om eens niets uit te hoeven leggen.”

Hussain, zelf homo en moslim van Pakistaanse afkomst, kwam hier enkele jaren geleden als cliënt binnen. “Ik weet dus hoe deze jongeren zich voelen. Wat mensen in eerste instantie zoeken is een luisterend oor op een veilige plek.”

“Veel jongeren hebben negatieve ervaringen met hulpverleners, die soms schokkend weinig weten van homoseksualiteit en etniciteit. Ze vragen dingen als: ‘Maar waarom vertel je het niet gewoon aan je ouders?’ Bovendien zijn veel mensen in de hulpverlening, die zelf bicultureel zijn, zelf niet homovriendelijk. Wij emanciperen op onze eigen manier. Wij verwijzen jongeren door naar professionals van wie we weten dat ze hierin gespecialiseerd zijn.”

Veilige Haven bestaat al acht jaar, maar werd vorig jaar door COC Amsterdam overgenomen van de failliete Schorerstichting. Het COC is bezig met het opzetten van wat ze daar een ‘roze ketenaanpak’ noemen: hulpverlening op maat voor allochtone homoseksuelen, waarbij opvang, ondersteuning, en de mogelijkheid tot arbeidsparticipatie waar nodig samen worden aangeboden.

Ook heeft Veilige Haven vier opvangplekken in de stad waar jongeren die niet meer thuis kunnen of willen wonen, onderdak vinden. Vaak zijn zij uit huis gezet of zelf weggelo-

pen, vaak na een onvrijwillige coming-out. Vooral islamitische jongeren vinden hun weg naar Veilige Haven, maar bijvoorbeeld ook veel Surinamers. Ongeveer dertig procent van de cliënten is vrouw.

Ook onderdeel is het Wereldcafé, waar de jongeren elkaar twee keer per maand in een informele omgeving ontmoeten. Sara is hier inmiddels vrijwilliger; ze stelt nieuwe bezoekers op hun gemak. Hussain: “Veel jongeren kennen helemaal geen andere mensen die in dezelfde situatie zitten, sommigen hebben het aan niemand verteld. Door het Wereldcafé hebben ze een sociaal netwerk, en dat is zo belangrijk omdat het wel eens gebeurt dat mensen, als hun omgeving erachter komt dat ze homoseksueel zijn, in één klap alles verliezen. Daarom sturen we ook aan op onafhankelijkheid voor onze cliënten, ook financieel.”

Maar, benadrukt Hussain, er wordt in elk geval nadrukkelijk gekeken naar wat de cliënt wil. “Zij weten zelf het beste wat ze nodig hebben, onze taak is om ze daarbij te steunen. Sommigen willen graag lotgenoten ontmoeten, anderen willen concrete

‘Waarom vertel je het je ouders niet gewoon?’ vragen hulpverleners

hulp van een psycholoog of maatschappelijk werker, weer een ander zoekt werk op een plek waar hij of zij zichzelf kan zijn. Voor al die dingen doen wij de bemiddeling.”

Sara woont inmiddels op zichzelf en heeft vertrouwen in de toekomst. “Ik ben zelfstandig en heb mijn zaakjes in orde. Dat klinkt misschien simpel, maar in Afghaanse gezinnen is het echt heel raar, zeker als meisje, om uit huis te gaan voor je huwelijk. Mijn ouders verwachten nog steeds dat ik zal trouwen, ik heb zelfs een paar maanden geleden een aanzoek gehad. Dat zijn extra hobbels die mensen als ik over moeten.”

Ooit wil ze ook bij haar ouders uit de kast komen. “Maar daar is de tijd nu nog niet rijp voor. Eerst wil ik mijn eigen leven inrichten, en mijn eigen dingen doen. Door de dingen die ik bij Isjed heb geleerd, voel ik me al steeds meer mijn eigen persoon.”